

народътъ, то всѣкой начена да се старае да са снабди съ барутъ, пушка, коршуми, дрехи и пр., и всѣкой съ особно любовитство се трудеме да узнае точниятъ день за възстанието и мѣстото, дѣто ще се присѣдинятъ всичкитѣ готови; но за това, никой не знаеше, а си оставаше неузнато. Тогава Иларионъ Драгостиновъ направи писмо до Лѣсковецъ, което се вручи на Нено, а той намѣри Георги Николовъ, на когото даде писмото и общиятъ конь, съ който бѣше се завърналъ К. Тотювъ отъ Лѣсковецъ и една л. т. за да я даде на Чавдаровъ отъ Елена за да вземе Неновиятъ револверъ. На Г. Николовъ се заръча за прѣдизвание, да тури Тотювъ въ писмото, ако и да бѣше писано съ бѣло мастило; да не влиза въ Лѣсковецъ день, а нощемъ, и да слѣзе право у къщата на Маринъ Станчевъ (нарѣченъ отъ членоветѣ на слив. комитетъ Герджика) и нему да прѣдаде писмото, който знаеше кому да го даде и въ кой градъ. Той замина за Лѣсковецъ. Чрѣзъ писмото се питаше за деньтъ, въ който да се провъзгласи бунтътъ, или ако се е опрѣдѣлялъ и е станжло съгласие отъ прѣдставителитѣ на другитѣ комитети за провъзгласение изведнажъ и на вврѣдъ, да се яви на слив. комитетъ по пратениитѣ; по причина, че отъ Сливенъ не можа да се прати прѣдставителъ. Пратениитѣ пристигна въ Лѣсковецъ, влѣзе прѣзъ деньтъ съ коньтъ у М. Станчевъ. Съглѣдателитѣ отъ турската полиция като познаха коньтъ, който се търсеше, извѣстиха на лѣсковското правителство. М. Станчевъ скоро прѣврати коньтъ и Г. Николовъ на друго мѣсто, въ сѣщото село дѣто се събраха отъ тамошниятъ комитетъ и прочетаха писмото. Слѣдъ като прочитаха писмото, Г. Николовъ отиде въ едно кафене и тамъ се запозналъ съ единъ лѣсковски учителъ и му изсказалъ по каква цель е